

Arrest

nr. 300 527 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die hij had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische partner, geweigerd op grond van de volgende motieven:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijding van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23 01 2023 werd ingediend door

*Naam A.
Voorna(a)m(en) M.
Nationaliteit Marokko
Geboortedatum 26.07 1988
Geboorteplaats Tizirhin
Identificatienummer in het Rijksregister *
Verblijvende te **

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 23.01.2023 gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijk samenwonende partner M., S. (01 07.25 092-33) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden enerzijds mag er op betrokkene's naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen

Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de DVZ op 30 09 2020 (bijlage 13sexies) en aan betrokkene betekend op 08.10.2020. Dit inreisverbod werd aan betrokkene opgelegd voor een periode van 3 jaar. Daarbij dient bovendien te worden aangestipt dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (cfr. arrest Ouhrani Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07 2017, arrest nr. 247 370 van 3 april 2020 van de RvS) Thans blijkt echter uit het administratief dossier dat betrokkene sedert hem de voormelde bijlage 13sexies werd betekend België geenszins heeft verlaten. Zo stelde hij in zijn verhoor door de politie van 28 11.2023 dat hij in september 2016 in België aankwam en sedertdien België met meer heeft verlaten "V. Bent u sindsdien continu in België geweest? A: Ja Ik ben zelfs niet meer in Marokko geweest om mijn familie te bezoeken "Aldus heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan het inreisverbod dat hem op 30 09.2020 werd gegeven. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15 12.1980

In principe voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is

Uit het administratief blijkt dat betrokkene op 12.08.2022 een verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon ter registratie heeft neergelegd (geregistreerd op 09.01.2023), met andere woorden na het nemen van het inreisverbod Een verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er te worden beoordeeld, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn wettelijk samenwonende partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn geregistreeerde partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu met blijken. Ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals in artikel 40ter voorzien, namelijk het bewijs van het geregistreerd partnerschap, het paspoort van betrokkene, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziektekostenverzekering voor

hen beiden. Tevens legt betrokkene ook bewijsstukken voor van de bestaansmiddelen die hij in eigen hoofde genereert. Daarnaast werd er ook nog een zwangerschapsattest voor de referentiepersoon overgemaakt. Echter blijkt niet uit het attest dat de referentiepersoon een dergelijk moeilijke zwangerschap doormaakt dat zij een bijzondere verzorging door betrokkene behoeft. Uit het dossier blijkt evenmin dat betrokkene zelf bijzondere zorg nodig heeft. Eveneens blijken zowel betrokkene als referentiepersoon, uit de voorgelegde stukken bij de aanvraag, tewerkgesteld te zijn, betrokkene is sedert maart 2023 als interimair aan de slag. Op basis van deze stavingstukken kan er niet toe worden besloten dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Zowel betrokkene als de referentiepersoon blijken dus onafhankelijk in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Zelfs indien in aanmerking wordt genomen dat de referentiepersoon niet meer zou kunnen werken omwille van haar zwangerschap, dan nog blijkt niet uit het dossier dat zij desgevallend niet zou kunnen terugvallen op het stelsel van de zwangerschapsuitkeringen. Er worden in die zin in ieder geval geen argumenten aangereikt. Er zij tot slot aan herinnerd dat betrokkene en de referentiepersoon hun dossier dienen te actualiseren indien hun situatie wijzigt in de loop van de procedure (arrest RvS nr 222.809 dd. 12.03 2013)

Het verblijf van de referentiepersoon in België komt niet in het gedrang. Als volwassenen staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfsplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar (via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland). Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit mets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn wettelijk samenwonende partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene haar alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Samengevat, gezien het bestaan van het inreisverbod, kan geen toepassing gemaakt worden van art 40ter Het afgeleid verblijfsrecht achtten wij evenmin van toepassing

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- “- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet
- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM
- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, n6j.132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij heeft in casu de aanvraag gezinshereniging ex art. 40ter en 40bis vrw. van verzoeker met zijn Belgisch partner geweigerd, om reden dat verzoeker onder een inreisverbod zou sorteren, dewelke aan hem werd opgelegd op 30/09/2020.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het gezinsleven tussen de verzoeker en zijn partner met ongeboort kind niet betwist. Tevens betwist verwerende partij niet dat verzoeker effectief samenwoont met de moeder van het kind en dat verzoeker het kind al reeds heeft erkend bij de ABS en dat verzoeker voltijds tewerkgesteld is in het Rijk.

De aanvraag gezinshereniging van de verzoeker in functie van zijn partner wordt wél geweigerd om reden dat de verzoeker onder een inreisverbod valt en een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van de verzoeker niet wordt aangetoond volgens verwerende partij. dat

Er moet immers een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat de moeder er erkend kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is.

Door deze erkenning (stukken 6) heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat er een band van vaderschap bestaat tussen hem en het kind waardoor hij dezelfde rechten en plichten ten opzichte van het kind heeft gecreëerd.

Het staat buiten kijf dat verzoeker de vader is van een Belgisch minderjarig kind, dat hij tijdens zijn legaal verblijf in het Rijk het kind heeft verwekt en dat hij sedertdien steeds legaal in het Rijk heeft kunnen vertoeven (steeds in het bezit van een AI) en tot op heden bij zijn partner effectief woonachtig is. Verzoeker heeft het ouderlijk gezag over het kind en is nooit feitelijk gescheiden geweest van zijn kind en zijn partner. Dit kan niet betwist worden door de verwerende partij.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat mevr. M.S. slechts een primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering geniet en dat verzoeker zelve voltijds tewerkgesteld is, waardoor verzoeker integraal financieel instaat voor de zorg en bijstand van zijn gezin.

Verzoeker betaalt tevens de huur, nutsvoorzieningen en medische kosten.

Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk als vader volledig opgenomen en staat in voor de dagelijkse financiële emotionele en materiële zorg van zijn partner en kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen afdoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat de verzoeker met zijn partner en ongeborn kind heeft, maar oordeelde dat niet dermate afhankelijk is van hem dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker, zijn gezin zou dwingen om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Zij wonen samen; er bestaan affectieve banden tussen hen; gelet haar leeftijd en welzijn en voltijdse tewerkstelling van de vader en het feit dat de moeder hoogzwanger is bestaat er zonder twijfel een afhankelijkheidsverhouding tussen het kind, partner en verzoeker.

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Marokko.

Verzoeker woont thans samen met zijn gezin en hij spreekt Nederlands.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de open bare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden v in anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr 48321/99, 9 Oktober 2003).

De relatie tussen verzoeker met zijn partner en ongeborn kind valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar hij zijn Belgisch kind al reeds heeft erkend en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn kind en partner aan.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

de beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Er is bovendien ter zake samen-woont tussen verzoeker en zijn erkend kind en zijn Belgische partner. Het gestichte gezinslevens was niet precair. Integendeel.

De beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van het kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van het kind van verzoeker te verwachten om naar Marokko (buiten de EU) te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk als vader ten volste opgenomen en draagt zorg voor zijn partner en kind. De beslissing is dan ook onwettig.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn EU kind en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. 'W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;

2.1.1. Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van varzoeker - contact via moderne communicatiemiddelen

Verwerende partij stelt dat tussentijds de contacten onderhouden kunnen worden met moderne communicatiemiddelen. Deze communicatie technologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden (sic.).

De RvV stelde in zijn arrest nr. 261.780 van 7-10-2021 dat de DVZ niet rechtsgeldig kan stellen dat een uitwijzingsbevel geen inmenging in het gezinsleven impliceert om reden dat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Een beschermenswaardige gezinsband (artikel 8 EVRM) wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als 'verbroken' in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden.

Het kind moet nog geboren worden in September '2023 en verzoeker kan onmogelijk via moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met zijn kind.

Zo zij zouden opteren in België te blijven, dan blijkt ook niet dat het gezinsleven met verzoeker niet kan verdergezet worden via bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen (cf J.A. v. Switzerland, 22 december 2020, §70; Sallja v. Switzerland, 10 april 2017: '50 (...) Moreover, it has to be noted that the children were not forced to move there, but could have remained in Switzerland with their mother as holders of permanent residence permits and maintained contact with the applicant through visits and means of telecommunication. ' (Eigen vertaling: Daarenboven worden de kinderen niet gedwongen om te verhuizen maar Zöhnen zijn samen met hun moeder in Zwitserland verder verblijven aangezien zij verblijfsgerechtigd zijn en kunnen zij contact onderhouden met de verzoekende partij via bezoeken en communicatiemiddelen)".

Ook in deze ontbeert elk individuele en nauwgezet onderzoek en afweging door verwerende partij."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Verzoeker betwist niet het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds van kracht is, dat hij in principe dus niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet, en dat, om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van het inreisverbod dient te worden beoordeeld, overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen hem en zijn wettelijk samenwonende partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Wél is hij van oordeel dat de afhankelijkheidsverhouding niet deugdelijk werd beoordeeld.

Over die afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en de referentiepersoon heeft de verwerende partij gesteld dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn geregistreerde partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen, dat het Hof van Justitie heeft benadrukt dat in het zogenaamde K.A.-arrest benadrukt dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat voor een volwassene een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokkene,

gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is, dat dergelijke afhankelijkheidsrelatie in casu niet kan blijken, dat ter staving van de aanvraag een aantal bewijsstukken werden voorgelegd, zoals in artikel 40ter voorzien, namelijk het bewijs van het geregistreerd partnerschap, het paspoort van betrokkene, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden, dat verzoeker ook bewijsstukken voorlegde van de bestaansmiddelen die hij in eigen hoofde genereert en dat daarnaast ook nog een zwangerschapsattest voor de referentiepersoon overgemaakt. De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat uit dit attest niet blijkt dat de referentiepersoon een dergelijk moeilijke zwangerschap doormaakt dat zij een bijzondere verzorging door verzoeker behoeft, dat evenmin blijkt dat verzoeker zelf bijzondere zorg nodig heeft, dat zowel betrokkene als referentiepersoon tewerkgesteld te zijn, dat er geen enkele reden terug te vinden is waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner, dat zij onafhankelijk in het levensonderhoud blijken te kunnen voorzien, dat zelfs indien in aanmerking wordt genomen dat de referentiepersoon niet meer zou kunnen werken omwille van haar zwangerschap, dan nog blijkt niet uit het dossier dat zij desgevallend niet zou kunnen terugvallen op het stelsel van de zwangerschapsuitkeringen, dat geen argumenten in die zin worden aangereikt en dat eraan wordt herinnerd dat betrokkene en de referentiepersoon hun dossier dienen te actualiseren indien hun situatie wijzigt in de loop van de procedure.

Verzoeker stelt dat het buiten kijf staat dat hij de vader is van een Belgisch minderjarig kind, dat hij het kind heeft erkend en dat de gezinsband met zijn kind volgens het EHRM wordt verondersteld. Hij alludeert er dus op dat hiermee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker kan op dit vlak niet worden bijgetreden. Immers, ten tijde van het indienen van de aanvraag had hij wel stukken voorgelegd waaruit blijkt dat zijn partner zwanger was, maar uit niets blijkt dat ook de akte van prenatale erkenning werd voorgelegd. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen stond dus geen biologisch vaderschap vast -want het kind was nog niet geboren- en evenmin had de verwerende partij kennis van een juridische vaderschapsband -want de akte van erkenning lag niet voor, niettegenstaande het feit dat de raadsman van verzoeker op 11 april 2023 had laten weten dat verzoeker zijn kind "eerstdaags" prenataal zou gaan erkennen en de akte van prenatale erkenning die hij bij zijn verzoekschrift voegt dateert van 17 april 2023 en dus van ruimschoots voor de bestreden beslissing werd genomen. In die optiek kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij bij het beoordelen van de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon weliswaar rekening heeft gehouden met haar zwangerschap, maar niet met een kind dat nog niet geboren was en met betrekking tot hetwelk verzoeker noch het biologische, noch het juridische vaderschap had aangetoond. Verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij : de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Overigens is het bevreemdend dat uit de stukken van het dossier blijkt dat in april 2023 werd geattesteerd dat de bevalling zou zijn voorzien eind september 2023, maar ter terechtzitting geen duidelijkheid kon worden verstrekt over het verdere verloop van de zwangerschap en er verder ook geen enkel stuk voorligt over de geboorte.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker zich niet kan beroepen op het vaderschap of het hoger belang van een kind dat zou zijn geboren uit zijn relatie met de referentiepersoon om aan te tonen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon niet deugdelijk zou zijn beoordeeld.

Verzoeker betoogt dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de referentiepersoon slechts een primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt terwijl hij zelf voltijds tewerkgesteld is zodat hij integraal financieel instaat voor de zorg en bijstand van zijn gezien, waarbij hij de huur, de nutsvoorzieningen en medische kosten betaalt.

In de bestreden beslissing wordt er, zoals hiervoor al gesteld, op gewezen dat verzoeker het bewijs heeft voorgelegd van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zoals dat ook is vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en heeft aangetoond dat beiden tewerkgesteld zijn en zij beiden onafhankelijk in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verder wordt ook gesteld dat indien de referentiepersoon omwille van haar zwangerschap niet zou kunnen werken, niet is aangetoond dat zij geen recht zou hebben op een zwangerschapsuitkering. Verzoeker betwist dit niet. Waar hij thans verwijst naar een arbeidsongeschiktheidsuitkering, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat de stukken die hij thans bij het verzoekschrift voegt niet werden bijgevoegd bij de aanvraag zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden en dus wel degelijk kon vaststellen dat bewijzen werden voorgelegd van

tewerkstelling van de referentiepersoon enerzijds, en kon verwijzen naar de mogelijkheid tot het bekomen van een zwangerschapsuitkering anderzijds die per definitie tijdelijk is. Overigens, en geheel ten overvloede, in de mate dat verzoeker aangeeft dat zijn partner financieel van hem afhankelijk zou zijn om aan te tonen dat voorbij zou moeten gaan aan de restricties van het inreisverbod, dan nog bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belg moet beschikken over geschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf. Waar verzoeker betoogt dat zijn partner financieel van hem afhankelijk zou zijn is dit dus een negatie is van die voorwaarde met betrekking tot dewelke in de rechtspraak wordt gesteld dat de inkomsten van de aanvrager niet in aanmerking mogen worden genomen (zie bvb RvS 2 maart 2023, nr. 255.940).

Verder blijkt uit verzoekers uiteenzetting niet dat de verwerende partij, op grond van de elementen die voorlagen ten tijde van de bestreden beslissing, op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er geen sprake is van een buitengewone afhankelijkheid. De loutere verwijzing naar het feit dat de referentiepersoon hoogzwanger is, volstaat daartoe niet. De verwerende partij heeft immers gesteld dat niet blijkt dat de referentiepersoon een dergelijk moeilijke zwangerschap doormaakt dat zij een bijzondere verzorging door verzoeker behoeft.

Verzoeker stelt verder dat het voor hem onmogelijk is om in het land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden omdat er daar geen familie meer is.

Over de eventuele verderzetting van het gezinsleven met de referentiepersoon heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

Het verblijf van de referentiepersoon in België komt niet in het gedrang. Als volwassenen staat het betrokkene en de referentiepersoon vrij een verschillende verblijfsplaats te kiezen en zelfstandig hun (gezins)leven verder uit te bouwen en daarbij op een andere manier goede contacten te onderhouden met elkaar (via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland). Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit mets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn wettelijk samenwonende partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene haar alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen."

Met de bewering dat het voor hem onmogelijk is om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst toont hij niet aan dat er alsnog sprake zou zijn van hinderpalen die dit in de weg zouden staan temeer nu verzoeker zich niet kan beroepen op zijn vaderschap, zoals hiervoor al werd gesteld. Bovendien is dit slechts 1 van de opties waarvoor de betrokkenen kunnen en niet hoeven te kiezen. Met betrekking tot de andere opties maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat ze kennelijk onredelijk zouden zijn, temeer nu het voorbehoud van verzoeker over het gebruik van de moderne communicatiemiddelen slechts betrekking heeft op de communicatie met een zeer jong kind. Het weze herhaald dat hij zich daarop niet kan beroepen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nu verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, dient te worden aangenomen dat er in de thans voorliggende zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Volgens het EHRM moet in deze situatie worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Ne-derland (GK), §106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). Het EHRM heeft ook aangegeven dat staten niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dus over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een concrete en individuele beoordeling en belangenafweging inzake het gezinsleven heeft doorgevoerd. Zo werd in de bestreden beslissing concreet uiteengezet waarom er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband, dat op grond hiervan een verblijfsrecht moet worden toegestaan (zie supra).

Tevens werd uiteengezet dat verzoeker reeds onderhevig was aan een inreisverbod, op het moment dat hij het wettelijk partnerschap afsloot. Hij en zijn partner behoorden dus te weten dat een gezamenlijk gezinsleven in België niet automatisch tot de mogelijkheden zou behoren. Er wordt verder gesteld dat de betrokkenen de keuze kunnen maken om gescheiden te leven en daarbij contacten te onderhouden met

elkaar via klassieke en/of sociale media of via occasionele bezoeken van de referentiepersoon aan betrokkene in het buitenland. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden blijken er geen hinderpalen te zijn die een gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Er wordt verder nog op gewezen dat verzoeker de referentiepersoon na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, kan komen vergezellen.

Verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen in disproportionaliteit staan met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en aldus in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM. Hij kan niet overtuigen dat zijn gezinssituatie -in de mate dat die is aangetoond- van die aard is, dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich houdt aan de hem opgelegde verblijfsrechtelijke verplichtingen en dat hij vervolgens vanuit het land van herkomst, indien gewenst, de nodige stappen zet om het hem opgelegde inreisverbod te doen opheffen of opschorten. Dit geldt des te meer indien zou blijken dat verzoeker daadwerkelijk de biologische dan wel juridische vader is van het kind waarvan de referentiepersoon zwanger was. In tussentijd dient hij zijn gezinsleven tijdelijk op een andere manier te organiseren, zij het in afwachting van het aflopen van de duurtijd van het inreisverbod van drie jaar, zij het in afwachting van het verzoek van een opheffing of opschorting van het inreisverbod. In de voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen, met name zijn persoonlijke en gezinsbelangen en het gerechtvaardigde belang van de Belgische samenleving. Hij toont niet aan dat zijn belangen niet op voldoende en op redelijke en evenwichtige wijze in rekening zijn gebracht of dat met bepaalde gekende omstandigheden geen rekening werd gehouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3. Verzoeker toont geen schending aan van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS